

gets Flertal kan imidlertid ikke tiltræde denne Løse, fordi dens Gjennemførelse, foruden adskillige praktiske Ulemper, fører til det principstridige Resultat, at den Del af Skatten, som tilflyder Ikke-Opholdskommunen, hverken staar i Forhold til denne Kommunes Behov eller til de øvrige der boende Stattedes Stat. Flertallet har derfor maattet anse det for frugtesløst at arbejde videre paa dette Grundlag, men har derhos ikke troet at kunne anse Udvalgets Hverv for fyldestgjort ved et saadant negativt Resultat. De Udtalelser, der fremkom under Sagens første Behandling i Thinget, berettiger til at antage, at Udvalget ikke gaar udenfor sin Opgave ved uafhængig af det foreliggende Forslag at yde et positivt Bidrag til Løsning af det paa ny reiste Spørgsmaal, og her til fandt Udvalget saa meget mere Opførdning, som Forhandlingerne paa Kjøbstaddelegeretmødet i Odense i forrige Sommer og et til Udvalgets Overveelse henvist Andragende fra Laarby Sogneraad, der findes trykt som Bilag til nærværende Betænkning, afgive yderligere Beviser for, at Bestatningsforholdene i mange Kommuner for Tiden ere saa uheldige og ubillige, at Lovgivningsmagten maa søle sig kaldet til snarest muligt at fjerne de bestaaende Misforhold.

I Genhold til denne Betragtning har Udvalgets Flertal (alle Medlemmer med Undtagelse af N. Andersen, Rosen og Scavenius) sluttet sig til et Forslag, der væsentlig afviger fra det i indeværende Samling i Thinget indbragte. Det miskjendes imidlertid ikke, at der ogsaa imod den Ordning af de herhen hørende Forhold, som Flertallet bringer i Forslag, kan reises Indvendinger; disse have nemlig deres væsentligste Grund deri, at en Bestatning efter Indtægt eller Formue og Leilighed ved Siden af en Bestatning af faste Eiendomme vanskelig kan undgaa Stimmets af at bestatte disse sidste dobbelt; men Flertallet anser det ikke for muligt, ialtfald for tiden, at komme bort fra den direkte Bestatning af faste Eiendomme. Flertallet formener tillige, at ethvert Forsøg paa at indføre Forbedringer paa dette Omraade, for at have Udset til at gennemføres, maa holde sig saa nær som muligt til det Bestaaende, og indskrænke sig til at bøde paa de erkjendte Mangler ved dette, og da derhos Lovgivningsforsøg som det her omhandlede i Reglen ikke egne sig til at fremmes ved det private Initiativ, har Flertallet anset det for rigtigst i mange og væsentlige Punkter at følge den Vej, ad hvilken Regjeringen i Samlingen 1872—73 forsøgte en fremtidig Ordning af den personlige Kommuneskat (jfr. Rigsdagstidenden for 1872—73, Tillæg A. Sp. 2969 ff.). Hvorvel ved Siden heraf adskillige Bestemmelser i det i Thinget indbragte Forslag efter Flertallets Formening fortjene at bibeholdes, og i Medfør af Forretningsordenen Flertallets Forslag vil være at stille som Endringsforslag til hint,

har man dog anset det for hensigtsmæssigt at lade Flertallets Forslag fremtræde som en Helhed i det som Bilag II. medfølgende „Forslag til Lov, indeholdende nogle Bestemmelser om Udvekslingen af personlig Kommuneskat m. m.“. Næst i Almindelighed at bemærke, at dette Flertallets Forslag, saaledes som Titelen tilstrækkelig tilkendegiver, nærmest har til Hensigt at supplere og kun i enkelte Punkter at ændre den bestaaende Ret paa dette Omraade, og derfor ikke gaar saa vidt som det førnævnte Regjeringsforslag, der blandt Andet ogsaa tilføjede en ikke uvæsentlig Forandring i Henseende til de Mynigheder, som Paaligningen af den personlige Kommuneskat er anbetroet, skal Flertallet til nærmere Forklaring af Forslagets enkelte Bestemmelser (se Bilag II.) indskrænke sig til følgende Bemærkninger:

Til § 1.

Denne Paragraf stemmer i det Væsentlige med Bestemmelsen i Regjeringsudkastet af 1873, § 2; at Flertallet foreslaar det Lidsrum, som begrunder Skattepligt til Kommunen, indskrænket til 3 Maanedes, har dels sin Grund i, at det firemaanedslige Ophold, som den nugældende Lovgivning fordrer, efter Erfaringen har vist sig at være for langt, og dels staar Fastsættelsen af denne Lidsgrænse i nøie Forbindelse med Flertallets Forslag i §§ 16—18. Det forekommer derhos Flertallet at være i god Konsekvens med Bestemmelsen om Bestatning af den borgerlige Næring, som en udenfor Kommunen Boende driver i denne, at en Embedsmand, som ifølge udtrykkelig Bestemmelse skal have sit Forretningslokale i en Kommune, udreder personlig Skat til denne, uanset at han tager Ophold andetsteds, og at hans Embede ikke udelukkende vedkommer bemeldte Kommune.

Til § 2.

Denne Paragraf indeholder Hovedreglen for den saakaldte mellemkommunale Bestatning. Medens den nugældende Lovgivning, som bekendt, kun hjemler den Kommune, i hvilken en Person har fast Ophold, Ret til at paaligne ham personlig Skat, og der fra denne Regel kun er gjort Undtagelse (jfr. Lov 6te Juli 1867 § 21 og Lov af 26de Mai 1868 § 26) i det Tilfælde, at en Person har samtidig fast Ophold i flere Kommuner, fastsætter nærværende Paragraf, at ogsaa Personer, der have fast Ophold udenfor Kommunen, i de i § 1 b nævnte Tilfælde kunne bestattes af deres Indtægtskilber i Kommunen. Næst i denne Henseende i Almindelighed at henvisse til, hvad foran er bemærket om det Billige og Retfærdige i denne Regel, bemærkes kun, at, da Hensigten med saaledes samtidig at indbringe den samme Person under Bestatningen i flere Kommuner selvfølgelig ikke er den, at der derved skulde paalægges ham større Skattebyrde, end der ellers vilde komme til at paahvile ham, bliver Følgen heraf nødvendig den, at den paagældende Person kun bliver